

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1262/2553

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ นายบุญเที่ยง อ้วนสันเทียะ โจทก์ร่วม นางทองพูล อ้วนสันเทียะ จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 68, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ตายใช้มีดอีโต้ไล่ฟันจำเลยมาแล้ว ต่อมาผู้ตายขับรถยนต์กระบะกลับมาที่บ้านของจำเลยอีกครั้ง โดยผู้ตายเห็นบอว์ป็นพกลูกของสันไว้ที่เอวด้านหน้าขึ้นบันไดไปหาจำเลยที่ชั้นบนและร้อง ทำหายจำเลยให้เอาอาวุธปืนของจำเลยมายิงกันให้ตายกันไปข้างหนึ่ง การกระทำของผู้ตายที่พา อาวุธปืนมาทำหายจำเลยดังกล่าวหาใช่เป็นการข่มขู่จำเลยตามที่โจทก์ฎีกาไม่ แต่ฟังได้ว่าผู้ตายมี เจตนาจะเข้ามาใช้อาวุธปืนยิงทำร้ายจำเลย จึงนับเป็นภยันตรายที่ใกล้จะถึงตัวจำเลย แม้ ย. และ ท. ซึ่งอยู่ใต้ถุนบ้านจะไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ชั้นบน แต่ ย. และ ท. ได้ยินเสียงดังตังโครมคราม และได้ยินเสียงจำเลยร้องให้ช่วยก่อนที่จะเสียปืนจะดังขึ้น อันแสดงว่าเมื่อผู้ตายขึ้นไปพบจำเลยแล้ว มีการต่อสู้กัน จำเลยจึงชอบที่จะใช้สิทธิป้องกันตนให้พ้นจากภยันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้าย ของผู้ตายได้ การที่จำเลยยิงปืน 2 นัด แต่ลูกกระสุนปืนถูกผู้ตายเพียงนัดเดียว เมื่อผู้ตายถูกยิงแล้ว จำเลยไม่ได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายอีก จึงเป็นการป้องกันที่พอสมควรแก่เหตุตาม ป.อ. มาตรา 68

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 288 และริบของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานายบุญเที่ยง บุตรของนายบัว ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วม เป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 จำคุก 15 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 10 ปี ริบของกลาง จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ให้คืนของกลางทั้งหมดแก่เจ้าของ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ ว่านายบัว ผู้ตายเป็นพี่ชายของจำเลยและมีเรื่องทะเลาะกันเกี่ยวกับที่ดินมรดก ตามวันเวลา เกิดเหตุผู้ตายขับรถยนต์กระบะไปบ้านของจำเลยซึ่งเป็นบ้านชั้นเดียวใต้ถุนสูง จากนั้นผู้ตายใช้มีด อีโต้ไล่ฟันจำเลย จำเลยวิ่งหนีขึ้นไปบนบ้านปิดประตูล็อกไว้ ผู้ตายวิ่งตามขึ้นไปใช้เท้าถีบประตูแล้ว ผู้ตายขับรถยนต์ออกไปในระหว่างนั้นจำเลยลงมาข้างล่างบอกนางทองมี และเด็กชายยุรนันท์ ซึ่ง นั่งอยู่ใต้ถุนบ้านของจำเลยว่าจะไปบ้านนางละมุล บุตรสาวของจำเลยด้วยเกรงว่าผู้ตายจะ กลับมาทำร้ายอีกให้เด็กชายยุรนันท์ หากญูแฉมาลือกบ้าน แล้วจำเลยร้องบอกเด็กชายยุรนันท์ให้ เอาญูแฉซึ่งอยู่ในครัวมาลือกด้านนอกประตูบ้านที่จะขึ้นข้างบนแต่ยังไม่ทันที่เด็กชายยุรนันท์จะ นำญูแฉมาลือกประตู ผู้ตายซึ่งมีอาวุธปืนพกลูกของสันติดตัวได้ขึ้นไปบนบ้านของจำเลย จากนั้น มีเสียงปืนดังขึ้นจากอาวุธปืนพกรีวอลเวอร์ขนาด .38 ของจำเลย 2 นัด ลูกกระสุนปืน 1 นัด ถูก ผู้ตายที่บริเวณใต้ชายโครงขวาด้านหน้ากระสุนปืนทะลุเหนือสะโพกซ้ายด้านหลัง ผู้ตายลงมา ข้างล่างดื่มน้ำจากโอ่งที่ตั้งอยู่ทางขึ้นบันไดบ้านแล้วขับรถยนต์กระบะออกไปแต่รถยนต์เสียหลักไป จอดอยู่กลางทุ่งนา ผู้ตายถึงแก่ความตายภายในรถยนต์นั้น หลังเกิดเหตุร้อยตำรวจเอกศักดิ์ดาฤทธิ์ พนักงานสอบสวนตรวจสถานที่เกิดเหตุพบรอยกระสุนปืนทะลุประตูหน้าบันไดขึ้นชั้นบนบ้านของ

จำเลย 1 รู แล้วหัวกระสุนปืนนั้นไปชนกับฝาบ้านข้างประตูทางขึ้นบันไดตามภาพถ่ายหมาย จ.3 และยังพบหัวกระสุนปืน 1 หัว ตกอยู่บริเวณพื้นทางขึ้นบันไดบ้านตามภาพถ่ายหมาย จ.4 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ โจทก์มีเด็กชายยุรนันท์และบันทึกลำคำให้การชั้นสอบสวนของนางทองมีเป็นพยาน โดยเด็กชายยุรนันท์เบิกความสรุปได้ว่าขณะที่พยานและนางทองมีซึ่งมีศักดิ์เป็นป้าของจำเลยยังนั่งอยู่ที่แคร่ใต้ถุนบ้าน ผู้ตายขับรถเข้ามาจอดที่บ้านของจำเลยแล้วลงมาจากรถ ผู้ตายถามหาจำเลย พยานยังไม่ทันได้ตอบผู้ตายซึ่งเห็นบารุ่ปืนไว้ที่เอวด้านหน้าได้ขึ้นไปบนบ้านพร้อมกับพูดว่า มีงมี .38 ภูมิลูกของเอามาควลงกัน มีงกับกูต้องตายไปข้างหนึ่ง จากนั้นพยานได้ยินเสียงดังตังโครมครามอยู่บนบ้าน จำเลยร้องตะโกนช่วยด้วย ๆ อยู่หลายคำ แล้วมีเสียงปืนดังขึ้น 2 นัด พยานเห็นผู้ตายมีปืนเหน็บอยู่ที่เอวด้านหน้าวิ่งลงมาจากข้างล่าง เมื่อตีมน้ำจากโอ่งที่ตั้งอยู่ทางขึ้นบันไดบ้านแล้วผู้ตายขับรถยนต์ออกไป ส่วนนางทองมีถึงแก่ความตายไปก่อนที่จะมาเบิกความต่อศาล โจทก์จึงอ้างส่งบันทึกลำคำให้การของนางทองมีในชั้นสอบสวนต่อศาลตามบันทึกลำคำให้การของพยานซึ่งนางทองมีให้การในชั้นสอบสวนว่าเมื่อผู้ตายลงมาจากรถผู้ตายได้พูดทำทนายจำเลยว่ามีปืนลูกซอง มีงมี .38 เอามาควลงกันให้ตายไปข้างหนึ่งในวันนี้ ผู้ตายขึ้นไปบนบ้าน มีเสียงคนต่อสู้กันดังโครมคราม นางทองมีได้ยินเสียงจำเลยร้องคล้ายคนถูกทำร้าย สักครู่หนึ่งได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 2 นัด แล้วผู้ตายวิ่งลงมาจากบนบ้านผู้ตายตกน้ำกินแล้วขับรถยนต์ออกไป เห็นว่า คำให้การในชั้นสอบสวนของนางทองมีเป็นพยานบอกเล่า แต่โจทก์มีพินดำรวจโทสุจินต์ พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ได้สอบปากคำของนางทองมีไว้ตามบันทึกลำคำให้การของพยาน เมื่อโจทก์มีพยานในที่เกิดเหตุเพียง 2 ปาก ดังกล่าวและนางทองมีถึงแก่ความตายไปก่อนทำให้โจทก์ไม่สามารถนำนางทองมีมาเบิกความได้ นางทองมีเป็นป้าของจำเลยจึงยอมเป็นญาติกับผู้ตาย ซึ่งเป็นพี่ชายของจำเลยด้วยเชื่อว่าการไปตามความจริงมิได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เช่นนี้จึงมีเหตุผลสมควร เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังคำให้การในชั้นสอบสวนของนางทองมีดังกล่าว เมื่อนำมาประกอบคำเบิกความของเด็กชายยุรนันท์ซึ่งสอดคล้องต้องกันเป็นอย่างดี จึงฟังได้ว่าผู้ตายขับรถยนต์กระบะกลับมาที่บ้านของจำเลยอีกครั้งหนึ่งผู้ตายเห็นบารุ่ปืนพกลูกซองสั้นไว้ที่เอวด้านหน้าขึ้นบันไดไปหาจำเลยที่ขึ้นบนและร้องทำทนายจำเลยให้เอาบารุ่ปืนของจำเลยมายิงกันให้ตายกันไปข้างหนึ่ง โดยมีเหตุการณ์ก่อนหน้านี้นี้ต่อเนื่องกันมาที่ผู้ตายใช้มีดอีโต้ไล่ฟันจำเลยมาแล้ว การกระทำของผู้ตายที่พาบารุ่ปืนมาทำทนายจำเลยดังกล่าวหาใช่เป็นการข่มขู่จำเลยตามที่โจทก์ฎีกาไม่ แต่ฟังได้ว่าผู้ตายมีเจตนาจะเข้ามาใช้บารุ่ปืนยิงทำร้ายจำเลย จึงนับเป็นภยันตรายที่ใกล้จะถึงตัวจำเลย แม้เด็กชายยุรนันท์และนางทองมีซึ่งอยู่ใต้ถุนบ้านจะไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ขึ้นบน แต่เด็กชายยุรนันท์และนางทองมีได้ยินเสียงดังตังโครมครามและได้ยินเสียงจำเลยให้ช่วยก่อนที่เสียงปืนจะดังขึ้น อันแสดงว่าเมื่อผู้ตายขึ้นไปพบจำเลยแล้วมีการต่อสู้กัน จำเลยจึงชอบที่จะใช้สิทธิป้องกันตนให้พ้นจากภยันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายของผู้ตายได้ ที่โจทก์ฎีกาว่าจำเลยใช้บารุ่ปืนยิงผู้ตายเป็นการยิงจากข้างบนลงมาจากข้างล่างในขณะที่ผู้ตายกำลังขึ้นไปบนบ้านหรือยืนอยู่บนบันไดขึ้นบนบ้าน ลูกกระสุนปืนจึงทะลุประตูหน้าบันไดทางขึ้นบ้านแล้วตกอยู่ที่พื้นทางบันไดนั้น เห็นว่า ตามภาพถ่ายหมาย จ.3 และ จ.4 วิถีกระสุนที่ทะลุประตูบ้านนี้ไปชนกับฝาบ้านข้างประตูทางขึ้นบันได อันแสดงว่าขณะยิงนั้นประตูบ้านได้เปิดอยู่แล้วกระสุนปืนจึงไปชนกับฝาบ้านด้านที่บานประตูเมื่อเปิดแล้วบังฝาบ้านส่วนนี้ไว้ จากนั้นหัวกระสุนปืนจึงตกลงไปที่บริเวณทางขึ้นบันไดบ้าน หากประตูบ้านยังคงปิดอยู่หัวกระสุนย่อมไม่อาจจะไปชนกับฝาบ้านข้างประตูทางขึ้นบ้านได้ ทั้งภาพถ่ายหมาย จ.3 เป็นการถ่ายรูปจาก

ข้างล่างขึ้นสู่ด้านบน จึงเห็นที่จับประตูให้ปิดเปิดอยู่สูงกว่าปกติแต่วิถีกระสุนปืนที่ทะลุประตูบ้านไปชนกับฝาบานเกือบจะเป็นเส้นตรง จึงมิใช่เป็นการยิงจากข้างบนลงมาข้างล่างแต่เป็นการยิงเมื่อผู้ตายขึ้นไปบนบ้านแล้วประกอบกับพยานโจทก์ได้ยินเสียงต่อสู้กันก่อนที่เสียงปืนจะดัง จึงมิได้เป็นการยิงในขณะที่ผู้ตายกำลังขึ้นไปบนบ้านหรือยืนอยู่บนบันไดขึ้นบนบ้าน ทำให้ข้ออ้างตามฎีกาของโจทก์ไม่อาจรับฟังได้ การที่จำเลยยิงปืน 2 นัด แต่ลูกกระสุนปืนถูกผู้ตายเพียงนัดเดียว เมื่อผู้ตายถูกยิงแล้วจำเลยไม่ได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายอีกจึงเป็นการป้องกันที่พอสมควรแก่เหตุ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามฟ้อง กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยพยานจำเลยอีกต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษายกฟ้องโจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

วิรุพห์ แสงเทียน · ประเสริฐ โอนพรัตน์วิบูล · นิยุต สุภัทรพาหิรผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1262/2553>